

въ София. Това било въ 1857 г. прѣзъ мѣсець Августъ. Тука той гледалъ да ѹреди добрѣ училищата; писалъ разни поучителни статии изъ вѣстниците и борилъ се съ лошитѣ по онова врѣме гърци и гърцки владици, като е писалъ особено много по черковния ни въпросъ. Въ това врѣме отворилъ недѣлни училища (мѣжки и дѣвически) за възрастни хора и първото българско дѣвическо училище за дѣца, и далъ много примѣри на софийскитѣ граждане, за да го помнятъ до като свѣтъ сѣществува и вѣчно да му сѣ благодарни и признателни.

Въ 1861 година той напустилъ София и заминалъ за руската столица Петербургъ. Оттамъ го назначили за руски консулъ въ Цариградъ, а послѣ го прѣмѣстили въ градътъ Кайро.

Савва Филаретовъ не билъ честитъ да види България освободена, защото немилостивата смъртъ го грабнала твърдѣ рано, още въ 1863 год. 13 Ноемврий. Тойу мрѣлъ далечъ отъ своето отечество, въ далечната Африка, въ гр. Кайро, дѣто отишълъ като консулъ и да търси цѣръ за болѣстѣта си „охтика“.

Тая 1896 година се прѣнесохъ коститѣ му въ г. София отъ неговата госпожа, която е още въ добро здравье.

За заслугитѣ, които принесълъ Филаретовъ на града София, онова училище, въ което той прѣвъ пѣтъ учителствувалъ, е наречено на неговото име „Савва Филаретовъ“

